

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: UNDER GRØNNE TRÆR

Citation: Claussen, Sophus: "UNDER GRØNNE TRÆR", i Claussen, Sophus: *Sophus Claussens lyrik Bd. 5: Fabler*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab ; Gyldendal, 1982-, s. 107. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen07val-shoot-workid65807/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Sophus Claussens lyrik Bd. 5: Fabler

UNDER GRØNNE TRÆR

Jeg er Ridder, ikke Munk,
derfor vil jeg synge, fægte,
vil om mine Skuldre hægte
sjældne Stoffers Liv og Prunk.

Visdomsordet, Spotteglosen,
Landsmænd, Brødre, lad den fare!
Kom og gæt, hvad dyrebare
Sager jeg har her i Posen.

Gæt! . . . jeg bær et Liv herinde
som en Mo'r sin Toars-Unge,
ét med egen Røst og Tunge,
helt en lille Sejrs gudinde.

Ser I, hun har fulgt min Vej
gennem mange Slags Bedrifter;
tusind fine Saar og Rifter
har hun ogsaa givet mig.

Thi hun er en stridig én,
rusker Kappen, sprænger Tyllet,
bliver hun for tæt indhyllet
og vil ud paa egne Ben –

sætter Saar, man ej faar lægte,
og man maa for hende stride,
som kun Fanden kunde fægte,
den Gang Faust var ved hans Side.

Vil hun med mig langvejs føjte
ligeglad for Regn og Lyn
eller med to strenge Bryn
barnlig blæse Pileføjte –

hun kan ogsaa staa for Skud,
pækker jeg først hende ud,
skal hun gnistre, skal hun tindre,
slaa Jer alle, intet mindre.

Se: – for denne Sejrgudinde,
denne Visdom fuld af Splinter,
overmenneskelig, dog Kvinde,
dette Guld, som Gud lod skinne –

bærer jeg med Smil om Munden
altid Kaaben silkeforet,
Roser rundt om Hatten vunden,
og min Hæl er gyldensporet.

Lystig ler jeg til min Næste.
Har man levet med de Bedste,
lader man sit Skind ej arze,
naar man falder mellem Narre.